

PÀTRIA

PUBLICACIÓ DE
L'INDEPENDENTISME
UNITARI

Nº 2

1 €

11 de Setembre del 2005

Sumari

Portada i sumari	1
Els nostres símbols: l'Au Fènix	2
Article històric: Rovira Virgili	3
La multiculturalitat	4
Crònica Aplec Pi de les Tres Branques	5
La nostra opinió: L' Estatut	6
L'independentisme a Gràcia	7
Activitat UNC	8
Activitat UNC	9
Recomanem: L'Escomesa, de Ramon Boadella	10
Recomanem: Llibre i pàgina web	11
Fotografia històrica	12

Seguim endavant

Teniu a les mans el segon número de la revista Pàtria, editada per Unitat Nacional Catalana (UNC). Com podeu comprovar, en només dos números ja es pot notar una millora general, no només a nivell de continguts, sinó també a nivell de maquetació i número de pàgines. Aquest fet no és menor. UNC és una organització patriòtica que es troba en un bon moment d'expansió, i això es nota a tots els nivells. L'organització nacionalista creix en tots els fronts: militància, implantació, recursos econòmics i formació.

És per això que és també un bon moment per fer una nova crida a vosaltres, els lectors de Pàtria i en general els independentistes catalans, per tal que us afegiu a la nostra organització i a la nostra causa. És necessària la concurrència de més gent. És necessari que tots els nacionalistes i separatistes catalans treballin per a la independència i el redreçament de la nostra nació. I en aquesta lluita UNC esdevé cada vegada més una organització de referència, on es pot treballar en la creació d'un nou espai nacionalista, desacomplexat, valent, sà i democràtic. El fracàs d'altres opcions independentistes (que tothom coneix) ha demostrat que lligar la qüestió nacional a la qüestió social (o directament al comunisme) és una via morta.

Així doncs, esperant que el tercer número de Pàtria també sigui del vostre interès, us animem a celebrar una bona Diada Nacional de Catalunya i a seguir la lluita diària per la nostra llibertat i el nostre dret nacional. Nosaltres seguirem al peu del canó.

Els nostres símbols

El Fènix

A les acaballes del segle XIX el romanticisme com corrent renovadora a Europa va estar lligat al ressorgir dels nacionalismes europeus.

Nacions sense estat com Catalunya, Irlanda, Grècia, Euskadi o els països balcànics varen iniciar un procés de recuperació de les tradicions, la llengua i les costums nacionals que obrien pas a les reivindicacions de llibertat i sobirania. Aquest procés a Catalunya es va anomenar La Renaixença, com capdavanter trobem en Pere Aldavert, Àngel Guimerà i en Francesc Matheu que editen o col·laboren a la revista del mateix nom: "La Renaixença". La Renaixença va prendre a totes les manifestacions artístiques àdhuc esportives (Palestra), i el símbol triat d'aquesta Renaixença va ser l'Au Fènix, símbol mitològic de l'animal que reneix de les seves pròpies cendres.

El despertar del nacionalisme català va coincidir amb el modernisme com art renovador i trencador amb l'encallament artístic vuitcentista. Aquesta relació del modernisme amb el catalanisme va fer que els símbols nacionalistes com

la senyera i l'Au Fènix apareguessin tot sovint a les capçaleres de publicacions i als edificis modernistes catalans.

L'Au Fènix possiblement té uns orígens maçònics, la maçoneria era puixant dintre del món cultural de finals del segle XIX i es va reflexar en molts detalls arquitectònics modernistes. La maçoneria volia trobar a l'Antic Egipte els orígens de l'Au Fènix, a la religió imperant a l'antiga civilització egípcia l'element "renaixença", com tornar a néixer després de la mort era un motiu recurrent. No tant sols a l'Antic Egipte va ser emprat el símbol de l'Au Fènix, també a Mongòlia, Grècia i Roma va ser considerat com símbol de renaixença i eternitat.

Per això va ser adaptat pel catalanisme polític i artístic, l'Au Fènix simbolitzava el renaixement després de la mort, Catalunya tornava a renéixer de les seves cendres després de segles d'ocupació i espoli per part dels estats espanyol i francès. Curiosament a Grècia també es va adoptar amb la mateixa simbologia i l'estat grec que va sorgir després de la Guerra d'Independència contra l'ocupant turc va instituir l'Ordre del Fènix com reconeixement de la renaixença de l'hel·lenisme durant segles occit i reclòs sota la dominació otomana.

Avui en dia hi ha una manca de coneixement de la nostra història, fins i tot alguns autors amb bona intenció però poques llums han volgut relacionar l'Au Fènix amb l'àguila imperial utilitzada per les dictadures alemanya i espanyola, ben lluny de la realitat, el Fènix és símbol de renaixença, de llibertat, té uns orígens romàntics, diferents a l'Ardi Beltza basc, però igualment significatius d'un ressorgir nacional.

Hem de reivindicar els nostres símbols i l'Au Fènix simbolitza, ara com fa cent anys, la voluntat d'un poble de ressorgir més enllà de la decadència, per tornar a ser lliure i per esdevenir una nació rica i plena entre les altres nacions del món.

Diferents representacions de l'au fènix.

ANY III

BARCELONA 25 DE JANER DE 1912

N.º 63

RENAIXEMENT

·ADHERIT A LA UNIO CATALANISTA

SURT ELS DIJOUS

Article històric

La il·lusió dels castellans

Hi ha a Espanya la convicció que la llengua castellana és una llengua mundial, apta per a la relació amb les nacions. I els espanyols no s'expliquen que a Catalunya no estem contents de la imposició lingüística, gràcies a la qual una gran part dels catalans posseeixen la llengua espanyola. Aquells esperits selectes que, com el senyor Gómez de Baquero, fan esforços per comprendre les nostres reivindicacions, estan creguts també que la llengua espanyola és un instrument d'expansió universal i que posseir-la constitueix per a nosaltres un avantatge immens.

És aquesta la il·lusió dels castellans. Ells senten l'orgull de tenir una llengua amb la qual es pot anar per tot arreu i es pot entrar en tots els dominis del comerç, de la ciència i de l'esperit. Convençuts de posseir un màuser del darrer model, mostren una estranyesa profunda en veure que els catalans ens entossudim a conservar la nostra pobra espingarda arcaica.

I bé: la il·lusió dels castellans és completament fictícia. S'enganyen ells mateixos i volen enganyar els altres. Cal dir-los ben clar que la llengua espanyola està molt lluny d'ésser un instrument d'expansió universal, com escriu el senyor Gómez de Baquero. Nosaltres, els catalans, no tenim la pretensió d'anar a tot arreu únicament amb el nostre idioma. Però sabem molt bé que tampoc en tenim prou amb l'espanyol. Aquest és un idioma extens; però no és un idioma intens, segons la frase d'en Gabriel Alomar. Espiritualment, com a eina de cultura, no val pas més que el català. I com a instrument d'intercomunicació, els serveis que presta són ben escassos. Aquells que no tenen altre medi d'expansió i de comunicació que la llengua espanyola, es troben perduts en una gran part de l'ample món, gairebé tan perduts com si només sabessin el català. Tots els que han viatjat per l'estranger, tots els que segueixen el moviment de la cultura contemporània, saben que és indispensable el coneixement d'altres idiomes. Els catalans que hagin de triar una sola llengua estrangera com a instrument d'expansió i de cultura, no poden triar la llengua castellana. Si Catalunya hagués d'ésser bilingüe, valdria més que fos catalanofrancesa que no pas catalano-espanyola.

L'expansió d'una llengua no ha de mesurar-se pel nombre d'individus que la tenen com a llengua materna. Pot dir-se que una llengua s'expandeix quan la posseeixen i l'usen individus que tenen una llengua materna diferent. Ultra els francesos i els anglesos, l'idioma francès i l'idioma anglès és parlat o entès amb major o menor perfecció per un nombre enorme d'individus d'altres llengües. L'expansió del castellà és limitada. Entre les llengües europees i americanes de major extensió, l'espanyol ocupa, en aquest punt, el darrer lloc. En els Congressos internacionals l'espanyol no hi té reconeguda generalment l'oficialitat, i quan els congressistes espanyols tenen llibertat d'usar llur idioma propi, quasi sempre usen voluntàriament el francès o l'anglès, per la simple raó que parlant en espanyol no serien entesos.

Sovint trobem a la premsa espanyola articles i notes dient que a les escoles de tal o qual país estranger ha estat introduït l'ensenyament de la llengua castellana. Però obliden, o volen oblidar, que l'ensenyament de l'espanyol i la seva difusió a l'estranger tenen sobretot un aspecte comercial. Són principalment els mercats de l'Amèrica espanyola ço que festegen a l'estranger quan s'esforcen a posseir la llengua castellana. I val a dir que aquest fet hauria d'alarmar els espanyols, per l'amenaça econòmica que representa, en lloc de donar-los pretext a puerils escarafalls.

«No és llur paper en el comerç, no és tampoc llur paper en la política, allò que dóna influència a una llengua; és l'ús que se'n fa en les coses de l'esperit.» Escriu aqueixes paraules un excel·lent autor francès, Albert Meillet, en el seu llibre sobre les llengües dins la nova Europa. En el camp de l'esperit, la llengua espanyola ocupa avui un menut espai. Com a instrument exterior, l'espanyol no ens serveix gaire als catalans. Els homes de cultura i aquells altres que en un pla més baix necessiten un instrument de comunicació internacional, no en tenen prou amb les dues llengües, catalana i espanyola. Han de posseir-ne tres, almenys: la pròpia, la imposada per l'Estat i la francesa, que és verament una llengua d'expansió universal.

Antoni Rovira i Virgili
La Publicitat, 5-XII-1922

La multiculturalitat

El país no és el que era fa deu anys. La vida quotidiana de les nostres viles i ciutats ha patit un canvi que no s'experimentava des de les onades migratòries de ciutadans espanyols que venien a buscar un futur més pròsper a Catalunya. Però a més, aquesta transformació ha estat en un marge de temps molt més curt que la dels anys seixanta i setanta. I d'aquesta nova onada immigratòria no se n'ha escapat ningú: des d'indrets de la denominada Catalunya catalana fins al cinturó industrial barceloní.

El Govern de Catalunya i per extensió la seva policia, sense competències plenes en matèria immigratòria, ha estat a mercè del que es feia i dictava des de Madrid. El PP va arribar a perpetrar fins a quatre reformes de la llei d'estrangeria i es van viure casos tan infames com les desenes d'avions fletats amb immigrants sense papers que eren traslladats des de Canàries a Barcelona i que van acabar dormint i deambulant pels carrers més cèntrics de la ciutat comtal fins que la policia espanyola va escenificar que els detenien i expulsava.

Amb tot això, bona part dels nouvinguts s'han anat instal·lant a casa nostra i el fet de comptar amb una feina i una certa estabilitat ha fet que molts hagin començat a portar cap a Catalunya les famílies dels seus països d'origen. Lluny de fer un discurs sincer i valent del que comporta el fenomen immigratori, cada vegada que hi ha hagut algun conflicte en el que s'hi han vist implicats nous immigrants, l'esquerra pija institucional ha invocat d'una manera buida i poc realista a la convivència multicultural i multiètnica com a riquesa i exponent de la Catalunya moderna i cosmopolita. Com si tot anés bé. Disneyworld. Bon rotllo.

Mentestrant, des de l'any 2000, Unitat Nacional ha estat de les poques veus que ha expressat el sentir de bona part del poble català, de les seves treballadores i treballadors. Sense embuts, sense censures ni discursos políticament correctes. Cinc anys després, el temps comença a donar la raó al partit hereu de l'ideal de Macià, els germans Badia i Daniel Cardona. I és que no es pot negar que el Principat i el conjunt dels Països Catalans han estat lloc de pas de pobles i cultures al llarg dels seus més de mil anys d'existència. Però assegurar que avui dia hi ha un intens intercanvi cultural i una bona convivència entre nouvinguts i catalans 'de sempre' és poc menys que una falsedat. Quina relació hi ha entre els veïns de tota la vida del barri del Raval de Barcelona i els comerciants pakistanesos que són amos i senyors del centre de la ciutat? Saura i Mayol poden anar predicant les mil meravelles de la Barcelona cosmopolita i de disseny asseguts al cotxe oficial o des del seu àtic del barri de Gràcia. Però la realitat és la que és i no la que els agradaria que fos. El discurs impostor de l'esquerra pija sobre la immigració va fent figa i cada dia que passa queda més desacreditat.

Malauradament, experiències d'intercanvi cultural real i ben organitzat es compten amb el dit d'una mà i numèricament no arriben ni a l'u per cent de la població immigrant. És per això que són il·loables iniciatives com les parelles lingüístiques –voluntariat lingüístic de manera informal promogut per Òmnium Cultural– o la tasca que desenvolupa el Casal Argentí de Barcelona. Però una flor no fa estiu.

I la multiculturalitat hauria d'implicar respecte mutu. I hauria de comportar que tots, els nous catalans i els 'de sempre', som igual davant la llei i les administracions. Per què els comerciants catalans del Raval han de tancar la seva botiga a l'hora marcada per llei sota l'amenaça d'una forta sanció i amb nombroses botigues d'immigrants fan l'horari que els hi dona la gana? Per què per nombroses poblacions de la Catalunya interior és vox populi que molts nouvinguts no són multats tot i no tenir els papers en regla i l'assegurança del cotxe? Per què alguns alcaldes s'estan plantejant acceptar que hi hagi unes hores del dia en què les piscines públiques estiguin reservades als musulmans per tal que s'hi puguin banyar les seves dones? Això a Catalunya passa, se'n vulgui dir repte, se'n vulgui dir problema.

Solucions màgiques no n'hi ha. I paradisos idíl·lics i mitificats de convivència intercultural com Londres i Amsterdam ja veiem com estan. Cal tolerància però també fermesa. Són necessaris els mateixos drets per a tots. I els mateixos deures. I cal que els partits nacionals -Esquerra i CiU- vagin assumint que si no hi ha ningú des del vesant patriòtic que s'atreveixi a parlar alt i clar sobre el repte de la nova immigració, hi haurà algú que ho farà.

Josep Badia

Activitats

Aplec Pi de les Tres Branques

Com cada any, centenars de patriotes catalans es van aplegar sota el Pi de les Tres Branques per celebrar una jornada nacionalista que no pot faltar en l'agenda de qualsevol separatista. Enguany cal destacar una notable presència de nacionalistes unitaris, amb una escassa presència de l'esquerra revolucionària, la qual cosa va estalviar aldarulls i va afavorir un clima constructiu de germanor.

En total, unes quatre-centes persones van participar durant tot el matí en les parades, activitats i parlaments nacionalistes. UNC hi va tenir una presència notable, amb una quarantena de militants i simpatitzants. L'organització va desplegar una parada gran i va penjar pancartes i banderoles patriòtiques, la

qual cosa va permetre difondre les nostres idees polítiques i vendre productes del partit, com ara samarretes, enganxines i molts exemplars del número 1 de la publicació Pàtria.

Després de passar tot el matí pels voltants del Pi de les Tres Branques, la militància d'UNC va participar en un agradable dinar de germanor, al qual s'hi van afegir diversos membres de l'agrupament patriòtic Força Catalana, que també van assistir a la jornada nacionalista.

Defensem els nostres drets lingüístics

UNC ha engegat en els darrers mesos una campanya de denúncia lingüística contra aquells establiments que no compleixen la llei de política lingüística. Militants del partit a Girona han dut a terme una campanya molt exitosa, que ha provocat que alguns comerços importants de la ciutat hagin canviat tota la retolació exterior de les seves botigues.

La manera d'actuar és senzilla: a través de les Oficines de Garanties Lingüístiques del Govern de la Generalitat (situades arreu del país), s'obtenen fulletons on es poden fer les denúncies. Només cal omplir-les per denunciar comerços o restaurants que no utilitzen el català i es tornen a l'Oficina.

Personal de la Generalitat actua posteriorment amb multes i expedients. També militants d'UNC al Baix Llobregat han començat la campanya. En el proper número de Pàtria explicarem com va la campanya i donarem més informació sobre com denunciar un comerç que trepitja la nostra llengua.

La nostra opinió

Un estatut digne per Catalunya

En ple debat estatutari, Unitat Nacional Catalana (UNC) ha dut a terme un intens procés de reflexió intern relatiu al contingut real del nou Estatut de Catalunya, si és que finalment s'aprova. D'aquesta manera, en la tercera Trobada Nacional del partit, que es va realitzar a Vic, les delegats i delegades van aprovar un document que fixa els mínims per sota dels quals l'Estatut comptarà amb l'oposició activa del nacionalisme unitari. A continuació us resumim quins són els quatre punts irrenunciables per a nosaltres:

El dret d'autodeterminació. |

Catalunya, juntament amb la resta dels Països Catalans, forma una nació. Segons la major part de definicions científiques relatives al fet nacional, una nació és una comunitat de persones amb trets culturals, lingüístics, històrics i socials diferenciats dels seus veïns, amb una voluntat expressa de pervivència en el temps, establerta sobre un territori determinat. Amb aquesta definició a la mà, és indubtable que els catalans som una nació. En conseqüència, tenim dret a l'exercici del dret d'autodeterminació, com la resta de pobles i nacions del món.

Per això, UNC reclama que aquest dret reconegut per l'ONU estigui recollit i protegit per l'Estatut, de manera que quan arribi el moment d'iniciar un procés democràtic separatista a Catalunya comptem amb un recolzament jurídic i legal suficient. Renunciar al dret d'autodeterminació és hipotecar el futur polític de Catalunya i per això nosaltres hi estem absolutament en contra. Sense el reconeixement explícit del dret d'autodeterminació UNC no recolzarà l'Estatut demanarà al poble que voti "no" en el referèndum nacional.

El català, única llengua oficial. |

Un dels punt bàsics que caracteritzen la nació catalana és la nostra llengua. És per això que UNC considera que la llengua catalana ha de constar en el nou Estatut com a única llengua oficial del país i les seves administracions. Ha de quedar clar que, per ara, no demanem que sigui l'única llengua social, perquè és evident que una part significativa de la població s'expressa en altres llengües. Però sí que hem de vetllar per construir una nació on l'idioma en sigui la peça angular.

Sense la llengua catalana no hi ha nació catalana: això és una evidència. No volem ser com Irlanda, un país que va aconseguir la seva independència però on l'anglès és llengua oficial i social per a la immensa majoria de la població. Sense un reconeixement exclusiu de la llengua catalana dins l'Estatut, UNC no podrà recolzar-lo i ens veurem abocats a rebutjar l'Estatut.

Concert econòmic. |

UNC considera que només el concert econòmic (com el tenen a Navarra i Euskadi) pot garantir un nivell de vida digne per a la població catalana. L'espoli fiscal ofega el creixement econòmic de la nostra nació i la nostra gent, raó per la qual la Generalitat ha de passar a recaptar tots els impostos i distribuir-los de manera sobirana. Sense els recursos financers és impossible la reconstrucció nacional de Catalunya.

Les polítiques social requereixen molts diners, i Catalunya té aquests diners. El problema és que aquests diners marxen a Espanya. Per això exigim que s'aturi aquest robatori legal contra el poble català i que els nostres diners es quedin a casa nostra. Sense un concert econòmic reconegut dins l'Estatut, UNC hi estarà en contra.

Competències en immigració. |

La Generalitat de Catalunya ha de poder decidir la seva política immigratòria. Davant l'allau humana que afecta moltes ciutats i comarques del país, no podem esperar les decisions que es prenguin en algun despatx d'algun ministeri de Madrid. Cal una acció sobirana i decidida per part de Catalunya, amb polítiques fermes de control de la immigració, polítiques actives per afavorir la integració dels nousvinguts i polítiques dures contra les màfies. També cal que la policia nacional catalana, els Mossos d'Esquadra, tinguin competències per tal d'actuar contra els immigrants il·legals i expulsar-los quan sigui necessari, especialment en el cas dels immigrants que cometin delictes en territori català. UNC rebutjarà qualsevol Estatut que no contempli una política immigratòria exclusiva per a Catalunya. Si el nostre país pateix aquest problema, hem de tenir mecanismes legals per actuar i fer-hi front. Hem de denunciar ben alt aquest problema i no deixar-nos arrossegat per les coses "políticament correctes" que estan podrint la política catalana. Ens hi juguem el futur del país.

Independentisme a Gràcia

Anar un dissabte per la vesprada per determinats barris de la nostra estimada ciutat de Barcelona, com Gràcia o el Gòtic, pot esdevenir una situació delicada. ¿Em vinc a referir a la delinqüència d'aquestes zones, enquistada per unes lleis obsoletes que no reflexen els problemes dels ciutadans? No, em refereixo a certs personatges que sota una parafernàlia "antifeixista" i l'anonimat de la massa es dediquen a ocupar carrers i locals com si fossin matons de la FAI de cap de setmana, intimidant tothom que no pensa com ells.

Aquests orfes d'idees pròpies solen tenir aixopluc, quan no simplement en formen part, d'aquest circ revolucionari de saló que ha penetrat l'Esquerra Independentista Revolucionària (EIR). Per desgràcia, l'EIR s'ha convertit en el cavall de Troia dels grups antisistema a l'interior de l'independentisme. Sota la pretensió de ser el referent del jovent de la nostra nació, embruten la feina de la resta d'organitzacions que no opinen com ells, sense dubtar en atacar (físicament si cal) a tots aquells que no combreguen amb ells demonitzant-los i etiquetant-los de feixistes.

El trist de l'EIR és que els seus cants de sirena enlluernen un jovent sincer en la defensa de les llibertats nacionals, al qual dogmatitzen amb sectarisme i la defensa d'una doctrina totalitarista que tantes víctimes al món ha causat, com és el comunisme. Però això s'ha acabat. Cada vegada hi ha més gent que es treu la bena dels ulls i és capaç de pensar de manera autònoma. No cal recordar els fets del Pi de fa alguns anys per pensar com aquesta màfia sectària ha intentat acabar amb tota aquella opció de l'independentisme que s'expressava amb veu dissident de la seva cantarella "borrokari".

La pretensió de l'EIR de voler fer inseparables la defensa de la nació catalana i el marxisme està condemnada al fracàs. Com condemnat al fracàs va acabar l'anomenat independentisme revolucionari dels anys vuitanta i noranta. Això ja és història, però l'EIR és prou cega per continuar pensant que la majoria de la població vol una revolució socialista, inseparable d'un Estat lliure.

Què hi tenen a veure la trencadissa de mobiliari urbà i l'ocupació il·legal d'habitatges amb l'independentisme? I amb el consum de drogues? Què hi té a veure l'independentisme català amb el suport a organitzacions nacionalistes d'altres nacions, com ara la "basquitis" que tantes ments té xuclades? Per què els membres més irresponsables de l'EIR han arribat a col·laborar amb grups armats d'altres nacions? Això ens ajuda en algun aspecte?

A Gràcia aquesta tendència és molt significativa, i la gent del barri n'està majoritàriament farta. Farta de brutícia, farta d'inseguretat, farta de dogmatisme, farta de "basquitis", farta de pintades i farta de cercaviles patètiques en reivindicació de causes llunyanes. El temps ens donarà la raó.

Col·lectiu Nacionalista Gracienc (CNG)

Activitats

Sant Jordi 2005

UNC va tornar a muntar una parada informativa per Sant Jordi d'aquest any. Aquesta vegada, la parada es va muntar a la plaça Universitat de la capital catalana, just al costat de la carpa gegant que va muntar la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL). Durant tot el matí, els militants d'UNC van explicar el projecte del nacionalisme unitari als ciutadans que s'hi van acostar amb curiositat. A més, com és habitual, es va vendre una gran quantitat de material, com ara samarretes, enganxines i altre material informatiu.

UNC participa al 23 d'abril a València

L'organització patriòtica UNC va muntar enguany, per primera vegada, un autocar per participar en la tradicional manifestació del 23 d'abril a València. Aquesta activitat es va dur a terme en cooperació amb l'agrupament patriòtic juvenil Nova Catalunya (NC), que també hi va aportar un nombrós grup de joves nacionalistes. L'autocar va sortir de Barcelona i va recollir més gent a Reus abans de dirigir-se a València.

Allà, els joves nacionalistes van afegir-se a la gran manifestació convocada per Acció Cultural del País Valencià (ACPV) i van assistir també al concert habitual que va cloure la jornada reivindicativa.

Com a anècdota, cal destacar que els joves patriotes que acompanyaven l'expedició van haver de "fer entendre" a alguns valencians blavers que també són catalans, vulguin o no, i que la unitat de la llengua no és una opinió, sinó que és un fet científic que no es pot qüestionar. També cal destacar que molta gent es va sorprendre de veure que UNC participava en una activitat nacionalista tradicionalment monopolitzada pels partits independentistes d'extrema esquerra. Que s'hi vagin acostumant.

Activitats

Trobada nacional a Vic

El passat 19 de juny, UNC va celebrar una Trobada Nacional a la ciutat de Vic. Una trentena de militants van debatre la situació actual del partit i les perspectives de futur. A nivell intern, es va aprovar una sèrie de documents relatius a l'organització, com ara les bases per crear una divisió territorialitzada del partit, i es van crear àrees de gestió amb responsabilitats concretes. Durant la Trobada Nacional també es va debatre la posició d'UNC en relació al debat estatutari que actualment vivim a Catalunya. En relació a aquesta qüestió cabdal per al futur de la nació, l'organització va aprovar un projecte que preveu demanar el "NO" en el futur referèndum sobre l'Estatut en el cas que no s'incloguin quatre punts que es consideren fonamentals: el concert econòmic, competències en immigració, el català única llengua oficial i el dret d'autodeterminació. Per difondre aquest programa, UNC ha editat cartells i enganxines per escampar-les arreu del país.

Un altre dels aspectes més positius va ser l'important ressò mediàtic que va tenir la Trobada Nacional. La majoria de mitjans de comunicació comarcals van participar en la roda de premsa i la premsa local, com ara "El 9 Nou" i "La Marxa" van publicar notícies sobre l'esdeveniment. Aquest impacte ajudarà sens dubte la feina dels nostres companys osonencs i facilitarà la incorporació de nous militants a l'organització.

La Trobada Nacional va incloure un dinar de germanor, al qual van poder assistir, a banda de la militància, tots els simpatitzants que així ho van voler.

UNC s'implanta al País Valencià

Després de l'expansió territorial sostinguda al Principat de Catalunya, per primera vegada UNC ha aconseguit implantar-se al País Valencià. Tot i que de moment aquesta presència es limita a alguns militants, la qualitat política i humana d'aquests fa pensar que aquesta nova agrupació pot créixer de manera notable en el futur.

Amb aquesta presència, l'organització patriòtica continua la seva activitat per tal de convertir-se en un partit polític d'abast nacional amb presència arrelada arreu de la nació. En aquesta línia, actualment UNC té presència activa a un bon nombre de comarques, com ara el Barcelonès, els Vallès, el Baix Llobregat, el Maresme, el Gironès, la Selva, Osona i el Bages. Cal preveure, tot i així, que aquesta presència s'ampliarà en els propers mesos, perquè s'estan rebent un grapat de sol·licituds d'afiliació d'altres comarques. També ens agradaria que, a mig termini, UNC es pugui implantar a les Illes Balears, on s'ha establert contacte amb persones nacionalistes interessades en el projecte del nacionalisme unitari.

Recomanem

L'Escomesa, música nacionalista

Finalment, el nacionalisme unitari comença a tenir referents musicals. En Ramon Boadella és un cantautor català que ha elaborat un disc amb cançons i poesies patriòtiques. Sense complexos, aquest cantant no dubta a exhibir símbols mítics de la nostra nació, com ara la Creu de Sant Jordi, un símbol pràcticament proscrit per la resta d'organitzacions nacionalistes.

Les seves lletres ens parlen d'una Catalunya idealitzada, lliure i valenta, allunyada del país de mentalitat estreta que tenim ara. Ens parlen d'una nació més culta, més ferma i més treballadora, talment com nosaltres la volem. L'autor ha agafat poemes d'autors ben coneguts, com ara Guimerà o Segarra, i les ha musicat, amb un resultat agradable i sense estridències. També n'ha fet a partir de les seves pròpies lletres, no s'ha limitat a posar-hi música.

És per això que L'Escomesa és un bon referent musical per a nosaltres, i des d'aquí animem en Ramon Boadella a continuar la seva tasca i oferir noves composicions al país. Com a exemple de les seves lletres, aquí en teniu una de les més reeixides.

Podeu trobar tota la informació que necessiteu, així com baixar-vos les cançons, a la següent adreça: <http://racocatala.com/cat1714/escomesa.htm> i a <http://www.unitat.org>

Portada del disc de L'Escomesa, el podràs trobar a la web d'Unitat Nacional Catalana (www.unitat.org)

Cant a la Pàtria

De la banda de ponent
hi ha una terra llunya, llunya;
és la nostra Catalunya
bella, forta i renaixent.

En allà nostres germans,
redimits de la gran prova,
van cantant la cançó nova
que travessa monts i plans.

És un crit atronador
per la catalana terra
que mil ànimes enserra
en un llaç de germanor.

Aquest crit és arribat
fins a la nostra platja!
Catalans d'Alguer, coratge!
no oblidem nostre passat.

En lo son gloriós camí
Catalunya sempre avança,
i per tot on passa llança
la llavor que ha de florir.

Oh!, germans, no disperem,
Catalunya està fent via;
presto arribarà lo dia
en què tots renaixerem!

Antoni Ciuffo
("Ramon Clavellet")

El Cant del Poble

Glòria, catalans, cantem!
Cantem amb l'ànima!
un crit i una sola veu:
Visca la Pàtria!

La nostra terra és redimida!
El gran moment és arribat!
Fora els ultratges! Lluny la mentida!
Ningú ens prendrà la nostra llibertat!

Joia que ha inflammat el cel,
falç i ginesta!
Voli sobre el front l'estel
de la senyera!

Tenim les venes per estimar-la,
i en la tempesta del combat,
tenim els braços per defensar-la!
Ningú ens prendrà la nostra llibertat!

Josep Maria de Sagarra i de
Castellarnau

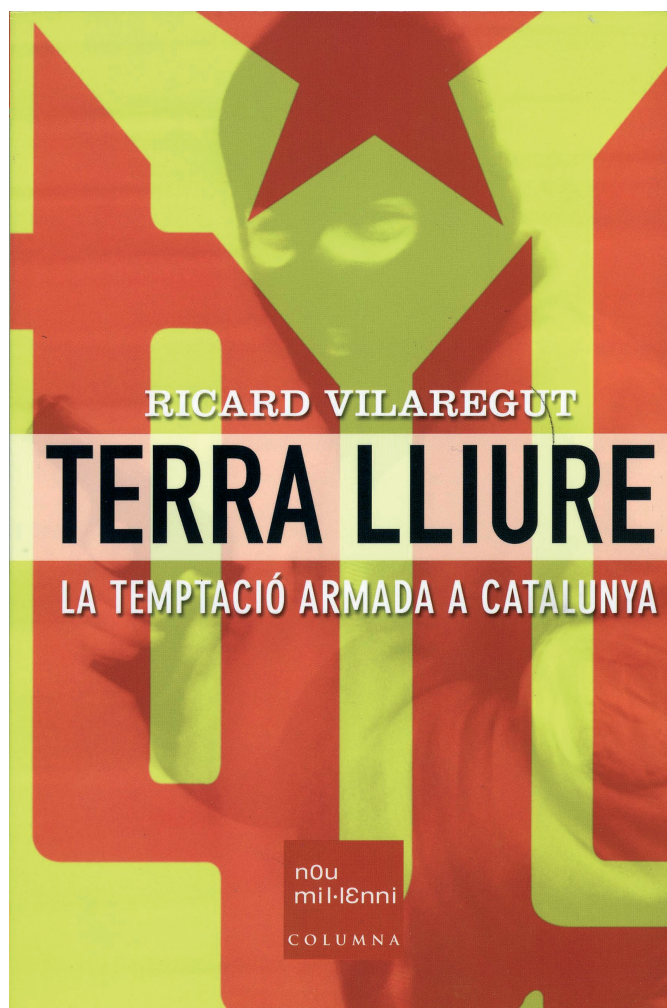
Terra Lliure. La temptació armada a Catalunya
Ricard Vilaregut
Columna, 2004

Feia temps que s'esperava un llibre d'aquestes característiques. Fins ara, la història de l'independentisme català armat recent no ha estat tractat amb professionalitat i rigor. Ben al contrari, només hi havia obres apologetiques o llibres amb caràcter testimonial escrits per alguns ex militants de Terra Lliure o les altres organitzacions armades clandestines.

Ricard Vilaregut ha fet, doncs, un servei al país i a l'independentisme: analitzar científicament l'evolució històrica de Terra Lliure des dels seus orígens fins la seva dissolució. L'assaig constitueix un bon suport teòric per a un moviment poc habituat a fer autocrítica i ens ajuda a comprendre l'actual situació política de l'independentisme català i molt especialment la poca incidència social del Moviment Català d'Alliberament Nacional (MCAN).

En aquest sentit, l'obra recull els episodis més polèmics, com el paper d'ERC en la dissolució de Terra Lliure, la poca capacitat organitzativa de les organitzacions polítiques radicals o les accions repressives de l'Estat espanyol, incloent les acusacions de tortures per part de la policia espanyola. L'autor també fa una comparació entre la lluita armada a Catalunya i el País Basc i estudia el mimetisme que els catalans fem dels bascos (i que tant de mal ens fa).

El llibre inclou una relació exhaustiva de totes les accions armades de Terra Lliure. Cal tenir en compte que l'organització va col·locar unes 150 bombes durant la seva trajectòria activa. A més, també hi ha una rigorosa bibliografia bàsica i una relació d'arxius públics on trobar-hi més informació, així com un índex de sigles d'organitzacions independentistes i un recull de comunicats de Terra Lliure. Tota l'obra ve acompanyada de nombroses fotografies i material gràfic d'aquesta organització armada que va marcar l'independentisme als Països Catalans.

La pàtria al mòbil

El nacionalisme català no és una rampolina del passat ni una peça de museu. Això és una obvietat que tots i totes ja sabem, però sempre tenim enemics que ens acusen de ser una cosa del passat i ens diuen que no som "moderns". En realitat, el nacionalisme català ha estat capdavanter en la modernitat, i volem ser independents precisament per deslliurar-nos d'aquesta objecte del passat que és Espanya.

Com a exemple tenim la pàgina web smscatala.com, des de la qual ens podem baixar músiques i fons de pantalla amb una gran varietat de temes patriòtics i nacionals. Així, ens podem baixar músiques diverses (tradicionals o de rock català), així com fons ben diversos, des d'emblemes de comarques

fins a logotips de partits i sindicats, passant per dibuixos divertits i burles contra Espanya.

En relació al nacionalisme unitari, val a dir que la gent del smscatala.com han tingut l'amabilitat de crear fons de pantalla del nostre gust, com ara creus de Sant Jordi. És per això que us convidem a navegar-hi i també a decorar el vostre mòbil amb elements patriòtics i músiques de la terra.

www.smscatala.com

La revista Som!! era l'òrgan d'expressió de les joventuts d'Estat Català. Aquest exemplar és del 4 de juny de 1937, en plena guerra civil. Assejats simultàniament per les forces feixistes i les forces comunistes i anarquistes, els patriotes catalans passaven un mal moment.

Com podeu llegir, des de Som!! es denunciaven els "Falsos Internacionalistes" i es defensava una "Catalunya Catalana".

El 1937, com ara, cal deixar clar quina nació volem i cal assenyalar sense por els que la volen destruir.

UNITAT NACIONAL CATALANA

<http://www.unitat.org>
patria@unitat.org

